

Arrest

nr. 180 554 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Libanese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische en Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 september 2015.

1.3. Op 15 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sjiitische Arabier te zijn en geboren te zijn op 30 oktober 1976 in Damascus stad te Syrië. U verklaart uw lagere school en tot uw tweede jaar middelbare gevolgd te hebben in Damascus. Van 1994 tot 1997 heeft u uw legerdienst verricht bij de Syrische speciale eenheden in Katana als gewoon soldaat, u diende als chauffeur. Hierna ging u werken bij uw vader die groetenhandelaar was. Uw grootvader langs vaderskant verhandelde indertijd al groenten en dreef handel vanuit Libanon. Uw vader trad in zijn voetsporen en huwde een vrouw met de Libanese nationaliteit, met name uw moeder. Uw vader zat vervolgens vaak in Damascus en uzelf in Libanon. U huwde officieel in Libanon in 2007 met N.(...) B.(...) (O.V. 8.081.336 ; CG 15/15634B) die de Libanese nationaliteit bezit. Ook uw vader, die overigens in Libanon geboren werd, verkreeg de Libanese nationaliteit krachtens een presidentieel decreet uit 1995. Bijgevolg verkreeg u eveneens de Libanese nationaliteit. Jullie drie kinderen werden in Libanon geboren en beschikken over de Libanese nationaliteit. Enkel uw oudste zoon A.(...) die in 2008 geboren werd heeft u trachten te laten registreren bij de Syrische autoriteiten maar u weet niet of hij geregistreerd werd of niet. Voor uw jongere kinderen respectievelijk geboren in januari 2011 en januari 2014 heeft u geen stappen ondernomen om hen bij de Syrische autoriteiten te laten registreren, ook niet op de Syrische ambassade in Libanon. U stelt dat uw vader failliet draaide rond 1999 en dan naar de Verenigde Staten migreerde, hij keerde rond 2004 terug. U werkte dan voor uw neven en verbleef in Syrië. Bij de terugkeer van uw vader probeerden jullie de groentehandel herop te starten en keerde u terug naar Libanon. Na uw huwelijk vestigde u zich in Damascus, Mleiha tot u er verhuisde van 2011 omwille van de oorlog naar de Aminstraat in Damascus. U had ruzie gekregen met uw neven en stopte daarom om voor hen te werken, bovendien was er oorlog uitgebroken in Syrië. Bij een controle van uw huis in Mleiha zat u dat er op de muur geschreven stond dat jullie moesten vertrekken. U vreest recrutering als reservist. Rond mei 2013 bracht u uw gezin onder bij uw schoonouders in Libanon. U regelde nog wat zaken en vervoegde hen in september 2013 in Libanon. U woonde er op verschillende adressen, met name bij uw schoonouders, bij uw zus, bij uw tantes en een nicht. Uit Mleiha was u gevlucht omwille van algemene dreigementen tegen sjiiten vanwege jihadistische groeperingen. Twee verwanten van u werden ontvoerd en vrijgelaten tegen losgeld na bemiddeling. In Libanon werd u behandeld als een Syriër. Leden van Hezbollah nodigden u en uw zoon uit om hen te vervoegen. Er vonden toen ook een paar ontploffingen plaats. Jullie vertrokken legaal uit Libanon en vlogen in juni 2015 naar Griekenland en vandaar naar België waar jullie zich vluchteling verklaarden op 19 juni 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Libanese paspoort, dat van uw echtgenote en drie kinderen, uw oude Syrische identiteitskaart uitgegeven in 1993, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand uit 1992, een gezinssamenstelling van uw vader, een oud Syrisch paspoort van uw vader, uw legerboekje en een verkiezingskaart van 1998.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Syrische als de Libanese overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt

dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u in eerste instantie niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers enkel dat u over de Syrische nationaliteit beschikt maar verzweeg dat u ook over de Libanese nationaliteit beschikt (Verklaring DVZ, 7 juli 2015, punt 6). Pas voor het Commissariaatgeneraal geeft u aan ook over de Libanese nationaliteit te beschikken. Bij confrontatie hiermee ontkent u dit boudweg (Gehoorverslag CGVS, p. 25). Hiermee heeft u deze essentiële tegenstrijdigheid echter niet verklaard noch opgeheven.

U haalde overigens bij aanvang van uw asielaanvraag immers nauwelijks elementen ten opzichte van Libanon aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Libanon of indien u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaarde pas voor het CGVS dat Hezbollah u en uw zoon uitnodigden om hen te vervoegen. Een klacht bij de Libanese autoriteiten bent u nooit gaan indienen omdat u niet gerekruteerd werd en er in feite niets gebeurde. U stelde in 2014 door hen benaderd geweest te zijn in jullie verblijfplaatsen. Eerst laat u optekenen dat ze bijna elke dag langs kwamen bij uw schoonouders en ze u telkens uitnodigden mee te gaan. Verderop in het gehoor stelt u dat het meer dan zes keer was dat ze langs kwamen (Gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Voor de DVZ heeft u nochtans niets van deze nu ingeroepen vrees vermeld. Op de vraag bij DVZ waarom jullie niet in Libanon zouden kunnen verblijven, antwoordde u dat uw schoonouders heel arm zijn en verder hield u het erop dat u als Syriër ook problemen heeft in Libanon (Vragenlijst, 7 juli 2015, p. 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u voor de DVZ niets gezegd heeft over mogelijke problemen met Hezbollah, roept u als verweer in dat het u niet gevraagd hebben. U erop gewezen dat u wel gevraagd werd waarom u niet in Beiroet kon verblijven, tracht u eerst tijd te winnen door te vragen wat er bedoeld wordt. Bij herhaling van het feit dat u wel degelijk gevraagd werd waarom u niet in Beiroet kon verblijven, beweert u dat u zich moest beperken tot de gestelde vragen. U erop gewezen dat u zich beperkt heeft bij DVZ tot "problemen als Syriër in Libanon" daar waar u een Libanees accent heeft en over een Libanees paspoort beschikt, antwoordt u naast de vraag dat u over de nationaliteit beschikt maar uw broer niet. U weet uw Libanees accent overigens zelf aan het feit dat u vaak naar Libanon heen en weer reisde en omdat uw moeder en haar familie Libanees zijn (CGVS, p. 26). Daarenboven verklaart uw echtgenote noch bij DVZ noch bij het CGVS iets over deze vermeende rekruteringspogingen van Hezbollah. Op de vraag of Hezbollah pogingen had ondernomen om te rekruteren, stelt ze daar niet van te weten. Ze verklaart dat Hezbollah ook nooit thuis gekomen is (Gehoor echtgenote CGVS, p. 12). Aan uw beweerde asielrelaas ten aanzien van Libanon kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

De documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande vaststellingen niet om te buigen: uw Libanese paspoort, dat van uw echtgenote en drie kinderen, uw oude Syrische identiteitskaart uitgegeven in 1993, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand uit 1992, een gezinssamenstelling van uw vader, een oud Syrisch paspoort van uw vader, uw legerboekje en een verkiezingskaart van 1998 ondersteunen uw identiteit die op zich niet ter discussie staat. Er dient nog op gewezen te worden dat deze documenten een indicatie vormen voor het vermoeden dat Syrië niet uw hoofdverblijfplaats was maar Libanon. Het "recentste" Syrische stuk dat u neerlegt dateert van 1998. U heeft niet eens de beschikking over de

vernieuwde Syrische identiteitskaart maar legt nog een oud exemplaar neer uit 1993 (Gehoorverslag CGVS, p. 19).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, N.(...) B.(...) (O.V. 8.081.336 ; CG 15/15634B) door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Voor uw broer S.(...) K.(...) (O.V. 5.433.895; CG 03/11530) werd destijds een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen wegens een bedriegelijke aanvraag.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren.

Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, maar dat u wel naar Libanon kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt en dat de kern van zijn asielrelaas zijn situatie in Syrië betreft. Hij wijst erop dat uit de bestreden beslissing niet eenduidig kan worden afgeleid dat er wordt getwijfeld aan zijn dubbele nationaliteit en hij betoogt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in deze context zijn nood tot bescherming (zowel in de zin van artikel 48/3 als artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) dient te worden bestudeerd ten opzichte van beide landen, Libanon én Syrië. Verzoeker laakt dat zijn nood aan bescherming ten opzichte van Syrië op geen enkele manier werd besproken in de bestreden beslissing, ondanks het feit dat hij duidelijk nog een link heeft met zijn vaderland en hij er de nationaliteit van heeft, en stelt dat hij zich niet op de bescherming van de Syrische staat kan beroepen.

Daarnaast ontkent verzoeker dat hij aanvankelijk zijn Libanese nationaliteit probeerde te verbergen. Hij wijst er te dezen op dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk melding heeft gemaakt van zijn woonplaats in Libanon en de jaartallen hieromtrent, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken tevens melding maakte van zijn problemen als Syriër in Libanon en dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn Libanees paspoort heeft neergelegd. Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verduidelijkte hij wat zijn probleem was in Libanon, met name de pogingen tot rekrutering door Hezbollah. Het Commissariaat-generaal haalt in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden over details aan om deze problemen weg te wuiven, aldus verzoeker, die zijn verweer hiertegen formuleert als volgt: **“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de verzoeker een verschil heeft gemaakt tussen de bezoeken van Hezbollah toen hij er wel was en diegene die plaatsvonden toen hij er niet was, vandaar het verschil tussen:**

- Bijna elke dag (hij was er bijna nooit)
- 6 keer (toen hij zelf aanwezig was)

Dit betekent dat er geen tegenstrijdigheid heerst tussen de verklaringen van de verzoeker. Hij trachtte enkel twee verschillende oogpunten te verschillen.

Ten tweede vergist de verwerende partij zich wanneer ze zegt dat de verzoeker geen (of nauwelijks) melding heeft gemaakt op het DVZ van zijn problemen in Libanon, gezien hij wel heeft gemeld dat hij als Syriër problemen ervaarde in het land. Er werden verder geen vragen gesteld over Libanon. De tijd was beperkt. Dit kan dus niet tegen de verzoeker worden gebruikt.

Ten derde haalt de verwerende partij een tegenstrijdigheid aan tussen het verhoor van de verzoeker en het verhoor van zijn vrouw. Hieromtrent dient men te benadrukken dat de ervaring van twee verschillende personen en de indrukken die deze hebben gehad kan verschillen.

Ten vierde zijn dit de enige elementen die de verwerende partij aanhaalt om de nood tot bescherming van de verzoeker ten opzichte van Libanon in vraag te stellen, naast het feit dat de verzoeker een Libanees accent heeft, dat hij vaak naar Libanon heen en weer reisde, dat zijn moeder en haar familie Libanees is.

Dit kan geen voldoende motivatie vormen om de elementen die tot de kennis van de verwerende partij werden gebracht (zie begin hoofdstuk) niet volledig te analyseren.”

Wat betreft de pogingen tot rekrutering door Hezbollah, voert verzoeker aan dat Hezbollah een militantengroep is die actief is in de politiek van Libanon maar ook als terroristische organisatie gekenmerkt wordt, dat de militanten van Hezbollah verantwoordelijk zijn voor tal van gewelddadige aanslagen in Libanon zelf en dat de regering machteloos blijft tegen dit geweld. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit United States Department of State, *“Country Reports on Terrorism 2015 – Foreign Terrorist Organizations: Hizballah”* van 2 juni 2016, uit Freedom House, *“Freedom in the World 2016 – Lebanon”* 14 juli 2016, uit Radio Free Europe/Radio Liberty, *“Bomb targets Lebanese bank embroiled in crisis over Hizballah finances”* van 13 juni 2016 en uit United States Department of State, *“Country Reports on Terrorism 2015 - Terrorist Safe Havens: The Middle East”* van 2 juni 2016. Verzoeker laakt dat bestreden beslissing de door hem aangehaalde rekrutering door Hezbollah vermeldt doch de situatie verder niet bestudeert. Nochtans zijn er tal van recente bronnen die bevestigen wat hij aanhaalt. Verzoeker citeert in dit verband een aantal passages uit recente artikelen en rapporten en werpt op dat uit de door hem aangehaalde bronnen duidelijk blijkt dat deze rekrutering ook een gedwongen vorm kan aannemen en dat de bescherming vanwege de Libanese autoriteiten uitblijft. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, vormen zijn Libanese nationaliteit, zijn Libanees accent (wat nog te bewijzen valt) en het feit dat hij vaak in Libanon verblijft geen garanties op bescherming tegenover zulk een fenomeen, aldus verzoeker, die dan ook meent dat hij als vluchteling dient te worden erkend omwille van de gedwongen rekrutering door de terroristische organisatie Hezbollah.

Verzoeker vervolgt dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft aangegeven dat hij en zijn gezin vervolgd werden in Libanon omwille van zijn Syrische afkomst. Hij heeft dit ook vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder verdere details te kunnen geven door de geringe tijd die hem werd gegund. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal totaal in gebreke blijft om de vervolging van Syriërs in Libanon correct te bestuderen. Nochtans zijn er talrijke bronnen die gewag maken van een reële vervolging en discriminatie van Syriërs, ook al hebben deze laatste geldige papieren om in Libanon te verblijven, aldus verzoeker, die dienaangaande citeert uit Integrated Regional Information Networks (IRIN), *“Syrians make easy scapegoats in Lebanon”* van 28 juli 2016.

Verzoeker besluit dat hij omwille van de rekrutering door Hezbollah en de vervolging die hij als Syriër in Libanon onderging in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend overeenkomstig artikel 1 A van de Conventie van Genève. Hij benadrukt in dit verband nog dat hij ook heeft aangehaald dat hij vreest als reservist te zullen worden gerekruteerd in Syrië. Hij voegt hier nog aan toe dat hem minstens

het voordeel van de twijfel dient te worden verleend en dat hij van de pogingen tot rekrutering door Hezbollah onmogelijk een schriftelijk bewijs kan voorleggen, hetgeen echter niet betekent dat zijn relaas ongeloofwaardig moet worden geacht of dat hem een gebrek aan medewerking kan worden verweten.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij opwerpt dat er geen twijfel bestaat over de ernst van de veiligheidssituatie in Syrië en dat zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad wordt aanvaard dat in Syrië een conflict heerst in een mate die zodanig is dat geen enkele Syriër kan worden teruggestuurd. Daarnaast voert hij aan dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon, en vooral in de hoofdstad, in gevaar is door verscheidene extreme groepen die actief zijn in de regio en die gewelddadige aanslagen plegen. Ter staving van zijn betoog citeert hij een passage uit een persartikel waarin de zware aanslagen die de voorbije jaren werden gepleegd worden opgelijst. Verzoeker meent dan ook dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *"In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;*

De verwerende partij heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Het CGVS voegt geen informatie toe tot de bestreden beslissing die licht kan brengen op de aangehaalde elementen. Er moeten bijkomende onderzoeksmaatregelen worden genomen en zodus moet de bestreden beslissing minstens vernietigd worden;

De UNHCR meent bovendien dat een persoon die een risicoprofiel heeft een uitgebreide analyse van zijn situatie vereist (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 6 august 2013, <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html>, blz 29);

Hoger werd aangetoond dat verzoeker meerdere risicoprofielen verenigd en dat er aldus een zorgvuldige analyse moet uitgevoerd worden van de risico's die hij loopt;

De opgegeven redenen in de beslissing geven blijk van bepaalde lacunes binnen de CGVS et niet beantwoorden aan de verplichting om een minutieus onderzoek te doen van een risicoprofiel;

Ten slotte is de veiligheidssituatie in de regio van de verzoeker verslechterd sinds de CGVS haar beslissing heeft genomen

Het past dus de genomen beslissing van het CGVS te vernietigen;"

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat hij over de Syrische nationaliteit beschikt en verzwegen dat hij ook over de Libanese nationaliteit beschikt, hetgeen hij pas aangaf voor het Commissariaat-generaal, (ii) hij pas voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat Hezbollah hem en zijn zoon uitnodigden om hen te vervoegen en hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken niets van deze problemen met Hezbollah en zijn vrees in dit verband heeft vermeld, terwijl hem nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd waarom hij niet in Beiroet kon verblijven, en zijn echtgenote noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal iets verklaart over deze vermeende rekruteringspogingen van Hezbollah, zij op de vraag of Hezbollah pogingen had ondernomen om te

rekruteren stelt daar niet van te weten en zij bovendien verklaart dat Hezbollah nooit thuis gekomen is, zodat aan zijn beweerde asielrelaas ten aanzien van Libanon geen geloof kan worden gehecht, (iii) de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert, noch heeft aangetoond dat hij er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet volstaat om de overige door hem aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben niet verder te onderzoeken omdat dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn asielaanvraag zou kunnen leiden, (iv) de door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit ondersteunen, die op zich niet ter discussie staat en deze documenten een indicatie vormen voor het vermoeden dat niet Syrië maar wel Libanon zijn hoofdverblijfplaats was daar het "recentste" Syrische stuk dat hij neerlegt dateert van 1998 en hij niet eens over de vernieuwde Syrische identiteitskaart beschikt maar nog een oud exemplaar uit 1993 neerlegt en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 september 2016 (CG nr. 11515634), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut. Met andere woorden gelden in geval van dubbele nationaliteit de beide landen als land van herkomst.

Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat hij naast de Syrische tevens de Libanese nationaliteit heeft bekomen. Dit blijkt ook uit de door hem neergelegde documenten. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing dient verzoeker aldus aan te tonen dat noch de Syrische, noch de Libanese overheid hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden.

2.5. Na lezing van het administratief dossier dient evenwel te worden besloten dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Libanon, waar hij blijkens zijn verklaringen sinds september 2013 tot zijn komst naar België onafgebroken heeft verbleven, is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Verzoeker stelt weliswaar te vrezen in geval van terugkeer naar Libanon te worden gerekruteerd door Hezbollah. Hij zou blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sinds 2014 verschillende malen benaderd zijn geweest door leden van Hezbollah, die hem en zijn zoon wilden rekruteren (administratief dossier, stuk 8, p. 22-23). Verzoeker heeft ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op geen enkel moment melding gemaakt van deze beweerde problemen met Hezbollah en zijn vrees in dit verband. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Er werd hem ook uitdrukkelijk gevraagd waarom hij niet met zijn gezin in Beiroet kon verblijven, waarop hij slechts antwoordde *“Mijn schoonouders zijn heel arm. Als Syrier heb ik ook problemen in Libanon.”* (administratief dossier, stuk 16a, vraag 3.5.). Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt. Tevens werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met zijn autoriteiten of met medeburgers dan wel of hij nog problemen van algemene aard heeft gekend, en werd hem ook de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop verzoeker telkenmale “neen” antwoordde (administratief dossier, stuk 16a, vragen 3.8, 3.9 en 3.10.). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Zo verzoekers problemen met en vrees voor Hezbollah op enige waarheid zouden berusten, kan dan ook redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij dat hij deze feiten, die een essentieel element in zijn relaas uitmaken, bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden, zeker wanneer hem expliciet gevraagd werd waarom hij niet in Beiroet kon verblijven. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en de tijd beperkt was, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn.

Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed was verlopen en dat hij er de belangrijkste redenen voor zijn vertrek heeft vermeld (administratief dossier, stuk 8, p.1-2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor Hezbollah ernstig op de helling zet.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende rekruteringspogingen door Hezbollah wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoekers echtgenote hiervan noch ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op enig moment gewag heeft gemaakt. Zij verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal slechts vaagweg dat haar man werd benaderd en dat “ze iets met politiek wilden doen met hem”. Gevraagd door wie hij werd benaderd antwoordde zij dan weer *“Mijn man werd niet benaderd maar ik wilde dat hij afstand nam van de politiek omwille van de ingewikkelde situatie in Libanon en in Syrië voelden we ons niet veilig, daarom zijn we toen naar Libanon gegaan.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 2). Op de vraag of Hezbollah pogingen heeft ondernomen om te rekruteren stelde zij *“Nee. Niet dat ik weet want hij vertelt me zo’n zaken niet maar de situatie was er duidelijk en zij wilden jonge mensen rekruteren? V: Waarom zou hij u niet vertellen wanneer Hezbollah een poging doet hem te rekruteren? Hij heeft niets aan mij verteld. Maar heel veel jongeren werden door hen gerecruteerd. Dat punt hebben we niet bereikt. (...) V: En u heeft nooit gehoord dat ze naar hem op zoek zijn gekomen? AZ: Door de partij naar mijn man? V: Ja AZ: Nee”* (administratief dossier, stuk 9, p. 12). De uitleg dat verzoeker zijn echtgenote niets zou verteld hebben over het feit dat hij meermaals benaderd zou zijn geweest door Hezbollah kan bezwaarlijk een overtuigende uitleg worden geacht die haar totale onwetendheid hieromtrent kan vergoelijken. Verzoeker verklaarde immers *“(...) In die periode kwamen bijna elke dag leden van Hezbollah langs bij mijn schoonouders. Ze nodigden me telkens uit mee te gaan maar ik heb het genegeerd. (...)”* (administratief dossier, stuk 8, p. 22), bezoeken welke zijn echtgenote bezwaarlijk kunnen zijn ontgaan. Nochtans verklaarde zij uitdrukkelijk dat er nooit mensen van Hezbollah bij hen thuis zijn geweest en dat zij niemand heeft gezien (administratief dossier, stuk 9, p. 12). Deze manifest tegenstrijdige verklaringen, die geenszins kunnen worden verklaard door de stelling in het verzoekschrift dat de ervaringen van twee verschillende personen en de indrukken die deze hebben gehad kunnen verschillen, halen de geloofwaardigheid van de vermeende rekruteringspogingen door Hezbollah finaal onderuit. Wat betreft de door verzoekers echtgenote geuite vrees dat Hezbollah haar zoon zou willen rekruteren, kan nog worden opgemerkt dat deze vrees danig wordt gerelativeerd door het feit dat zij haar zoon zelf naar een school behorende tot Hezbollah liet gaan (administratief dossier, stuk 9, p. 12).

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat Hezbollah een militantengroep is die actief is in de politiek van Libanon maar ook als terroristische organisatie gekenmerkt wordt, dat de militanten van Hezbollah verantwoordelijk zijn voor tal van gewelddadige aanslagen in Libanon zelf en dat de regering machteloos blijft tegen dit geweld en hij ter staving van zijn betoog citeert uit United States Department of State, *“Country Reports on Terrorism 2015 – Foreign Terrorist Organizations: Hizballah”* van 2 juni 2016, uit Freedom House, *“Freedom in the World 2016 – Lebanon”* 14 juli 2016, uit Radio Free Europe/Radio Liberty, *“Bomb targets Lebanese bank embroiled in crisis over Hizballah finances”* van 13 juni 2016 en uit United States Department of State, *“Country Reports on Terrorism 2015 - Terrorist Safe Havens: The Middle East”* van 2 juni 2016, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene informatie over Hezbollah meent de geloofwaardigheid van zijn relaas te kunnen herstellen en meent te kunnen aantonen dat hij persoonlijk problemen met deze groepering zou hebben gekend. Waar hij voorts aanhaalt dat door hem aangehaalde rekrutering door Hezbollah door tal van recente bronnen wordt bevestigd en stelt dat uit de door hem aangehaalde bronnen duidelijk blijkt dat deze rekrutering ook een gedwongen vorm kan aannemen en dat de bescherming vanwege de Libanese autoriteiten uitblijft, wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat Hezbollah via verschillende kanalen nieuwe leden en strijders poogt te rekruteren op zich niet betekent dat ook verzoeker door Hezbollah zou zijn benaderd om zich bij hen aan te sluiten. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie overigens dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn, alsook dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd wil inlijven. Uit verzoekers verklaringen kan ook op geen enkele wijze worden afgeleid dat er op enige manier sprake zou zijn geweest van dwang ten aanzien van zijn persoon. Zo verklaarde hij slechts: *“Het probleem was de aanwezigheid van de leden van Hezbollah overal. (...) Op een dag werd ik benaderd door iemand van die militie, die begon te vertellen over de strijd tegen IS. Ik kon begrijpen dat hij mij en mijn zoon wou rekruteren. In die periode kwamen bijna elke dag leden van Hezbollah langs bij mijn schoonouders. Ze nodigden me telkens uit mee te gaan*

maar ik heb het genegeerd. (...) V: Bent u klacht gaan indienen bij de Libanese autoriteiten? AZ: Nee V: Waarom niet? AZ: Omdat ik niet gerekruteerd werd. In feite gebeurde er niets, het waren maar rekruteringspogingen. Ik had geen concrete feiten om klacht tegen in te dienen." (administratief dossier, stuk 8, p. 22-23). Zelfs zo aan deze verklaringen al enig geloof zou worden gehecht, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan hieruit aldus bezwaarlijk blijken dat verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest van een gedwongen rekrutering door Hezbollah, zoals wordt geopperd in het verzoekschrift.

2.5.2. Daarnaast stelt verzoeker dat hij in Libanon problemen ondervond omwille van zijn Syrische nationaliteit en afkomst. Bij het indienen van zijn asielaanvraag verklaarde hij op algemene wijze *"Als Syrier heb ik ook problemen in Libanon."* (administratief dossier, stuk 16a, vraag 3.5.). Behoudens de ongeloofwaardig bevonden rekruteringspogingen door Hezbollah, haalde hij tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal evenwel verder geen concrete problemen aan die hij in Libanon omwille van zijn Syrische nationaliteit en afkomst zou hebben gekend. Hij verklaarde slechts op algemene wijze *"Ik heb de Libanese nationaliteit meer ik werd behandeld als Syriër."* (administratief dossier, stuk 8, p. 22), zonder echter te concretiseren wat deze behandeling dan wel inhield. Gevraagd waarom hij niet in Libanon wilde blijven, haalde hij slechts aan *"Wij zijn ongeveer twee jaar in Libanon gebleven en voelden ons er de hele periode niet thuis."* (administratief dossier, stuk 8, p. 24), hetgeen een vreemde stelling moet worden geacht gelet op verzoekers verklaringen dat hij jarenlang in Libanon heeft gewoond en gewerkt, dat hij in Libanon is gehuwd, dat al zijn kinderen in Libanon zijn geboren, dat zijn naaste familie thans in Libanon woont en dat hijzelf sinds september 2013 tot zijn komst naar België onafgebroken in Libanon bij familieleden heeft verbleven (administratief dossier, stuk 8, p. 4, p. 6-7, p. 9-14, p. 17-19, p. 22 en p. 25-26). Aan het einde van het gehoor maakte verzoeker nog gewag van sektarisme in Libanon (administratief dossier, stuk 8, p. 27), doch nergens uit zijn verklaringen kan blijken dat de sektarische verhoudingen in Libanon en het feit dat iedereen hem daar kende al Syriër hem heeft belet om doorheen de jaren zijn handel en zijn leven op te bouwen in Libanon. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen ook op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat hij of zijn familie in Libanon ooit persoonlijk het slachtoffer zou zijn geweest van enige vorm van sektarisch geweld.

Ook uit de verklaringen van verzoekers echtgenote kan niet blijken dat het gezin in Libanon een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren omwille van verzoekers Syrische afkomst. Haar bij het indienen van haar asielaanvraag gevraagd wat zij vreest in Libanon, stelde zij slechts dat zij bang is voor de ontploffingen daar (administratief dossier, stuk 14, vraag, vraag 3.5.). Gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen aan haar verklaringen, stelde zij *"In Syrië werden we behandeld als Libanezen en ik Libanon werden we behandeld als Syriers."*, hetgeen bezwaarlijk afdoende concreet kan worden geacht om op basis hiervan te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en *"Mijn man heeft geen werk in Libanon en mijn vader is ziek."*, wat dan weer socio-economische motieven betreffen die geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en die op zich niet in verband kunnen worden gebracht met verzoekers Syrische nationaliteit en herkomst (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.10.). Hetzelfde geldt voor haar verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat zij niet in Libanon konden blijven omdat zij er geen eigen woning hadden en haar man er geen werk had omwille van de slechte economische situatie (administratief dossier, stuk 9, p. 2 en p. 11). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal concretiseerde zij verder haar stelling dat zij in Libanon werden behandeld als Syriërs, stellende dat haar zoon A. op school werd gepest omwille van zijn Syrische afkomst (administratief dossier, stuk 9, p. 2 en p. 11). Een dergelijk pestgedrag onder kinderen kan evenwel niet voldoende zwaarwichtig worden geacht om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij en zijn gezin in Libanon werden vervolgd omwille van zijn Syrische afkomst. De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon kan deze appreciatie niet ombuigen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker over de Libanese nationaliteit beschikt en dus geenszins als Syrisch vluchteling kan worden beschouwd en hij bovendien doorheen zijn verklaringen nergens gewag maakte van een reële vervolging of discriminatie waarvan hij persoonlijk als Syriër in Libanon het slachtoffer zou zijn geweest. Ook in het verzoekschrift brengt hij overigens geen concrete elementen in die zin aan.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Libanon wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Libanon het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig

artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooien in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit

tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon, en vooral in de hoofdstad, in gevaar is door verscheidene extreme groepen die actief zijn in de regio en die gewelddadige aanslagen plegen, de verwijzing naar een persartikel waarin de zware aanslagen die de voorbije jaren werden gepleegd worden opgelijst en de stelling dat de veiligheidssituatie in Libanon is verslechterd sinds het Commissariaat-generaal haar beslissing heeft genomen, brengt verzoeker geen afdoende concrete objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Aangezien verzoeker omwille van het geheel van hoger vermelde redenen niet aannemelijk maakt dat hij in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij evenmin aantoonst dat hij er in geval van terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is er geen reden om de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Syrië nader te onderzoeken. Een dergelijk onderzoek zou immers niet tot een ander besluit inzake de gegrondheid van zijn asielaanvraag kunnen leiden daar hoger werd vastgesteld dat hij zich kan beroepen op de bescherming waarin de Libanese autoriteiten voorzien. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker zich niet op de bescherming van de Syrische staat kan beroepen, dat hij vreest in Syrië als reservist te worden gerekruteerd en dat er geen twijfel bestaat over de ernst van de veiligheidssituatie in Syrië is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS